

Justitiedepartementet
Enheten för migrationsrätt

Möjlighet att skjuta upp verkställigheten av beslut om avvisning och utvisning vid tillfälligt verkställighetshinder

Sammanfattning

En utredare ska bl.a. överväga och lämna förslag på en ordning som gör det möjligt att skjuta upp verkställigheten av ett beslut om avvisning eller utvisning, som ett alternativ till att bevilja ett uppehållstillstånd, om det finns hinder mot att verkställa beslutet och utlänningen utgör ett säkerhetshot eller har gjort sig skyldig till allvarlig eller upprepad brottslighet. Syftet är att skapa förutsättningar för en effektivare hantering av återvändandet när verkställighetshindret upphör och att stärka Sveriges förmåga att hantera personer som utgör ett säkerhetshot men som inte kan avlägsnas från landet.

Uppdraget ska redovisas senast den 30 september 2024.

Personer som utgör ett säkerhetshot eller har utvisats på grund av brott får uppehållstillstånd vid ett tillfälligt verkställighetshinder

Säkerhets- och uteslutandeärenden

Säkerhetsärenden enligt utlänningslagen är ärenden där Säkerhetspolisen av skäl som rör rikets säkerhet eller som annars har betydelse för allmän säkerhet förordar en viss utgång, t.ex. att en utlänning ska avvisas eller utvisas, se 1 kap. 7 § utlänningslagen (2005:716), förkortad UtL. Ärendena kan rymma allt från mycket känsliga frågor om rikets säkerhet till mer allmänna frågor om säkerhet (prop. 2009/10:31 s. 237).

De s.k. uteslutandeärendena rör utlänningar som är uteslutna från att anses som flyktingar eller alternativt skyddsbehövande. En utlänning är utesluten från att anses som skyddsbehövande om det finns synnerlig anledning att anta att han eller hon har gjort sig skyldig till t.ex. krigsförbrytelser eller brott mot mänskligheten (4 kap. 2 b och 2 c §§ UtL). En utlänning som omfattas av flyktingdefinitionen och som inte är utesluten från att anses som flykting får vägras flyktingstatusförklaring och uppehållstillstånd bl.a. om han eller hon genom ett synnerligen grovt brott har visat att det skulle vara förenat med allvarlig fara för allmän ordning och säkerhet att låta honom eller henne stanna i Sverige (4 kap. 3 § andra stycket och 5 kap. 1 § andra stycket UtL).

När en utlänning får ett beslut om avvisning eller utvisning t.ex. i ett säkerhets- eller ett uteslutandeärende eller i samband med att han eller hon vägras flyktingstatusförklaring förekommer det att det finns ett hinder mot att verkställa beslutet. Det kan t.ex. handla om att utlänningen vid ett återvändande riskerar att utsättas för tortyr eller annan omänsklig eller förnedrande behandling (se 12 kap. 1 § UtL). Det kan även röra sig om medicinska hinder mot verkställighet, t.ex. om utlänningen är så svårt sjuk att det av den anledningen inte går att genomföra en verkställighet. Så länge hindret består får utlänningen inte sändas till sitt hemland. Följden av det blir att utlänningen blir kvar i Sverige under en kortare eller längre tid.

Om verkställighetshindret inte bedöms vara bestående får ett tidsbegränsat uppehållstillstånd i den situationen beviljas med stöd av 5 kap. 11 § UtL. I vissa fall kan, enligt förarbetena, anstånd med verkställigheten beslutas i samband med avvisnings- och utvisningsbeslutet utan att beslutet behöver förenas med ett tidsbegränsat uppehållstillstånd. Anstånd får då beslutas till tidpunkt när verkställighet är möjlig, t.ex. med hänsyn till sökandens hälsotillstånd (prop. 2004/05:170 s. 283). Enligt ett vägledande avgörande från Migrationsöverdomstolen bör det dock inte utan uttryckligt stöd i utlänningslagen meddelas anstånd med verkställigheten av ett utvisningsbeslut när hindret kan antas bestå under en längre tid och det inte är möjligt att förutse när verkställighet kommer att kunna ske. I sådana fall bör utlänningen i stället beviljas ett tidsbegränsat uppehållstillstånd med stöd av 5 kap. 11 § UtL (MIG 2018:21).

De icke bestående (tillfälliga) verkställighetshinder som förekommer i säkerhets- och uteslutandeärenden bedöms många gånger vara sådana att det inte är möjligt att förutse när en verkställighet kommer att kunna ske. I dessa

fall finns det alltså inte – i konsekvens med Migrationsöverdomstolens avgörande – möjlighet att meddela anstånd med verkställigheten eller på annat sätt skjuta upp verkställigheten. I stället beviljas utlänningen ett tidsbegränsat uppehållstillstånd med stöd av 5 kap. 11 § UtlL.

Utvisning på grund av brott

För en utlänning som av allmän domstol har utvisats på grund av brott verkställs som regel utvisningsbeslutet efter att han eller hon har avtjänat sitt straff. Det förekommer dock att utvisningsbeslutet även i dessa fall inte kan verkställas t.ex. på grund av att utlänningen vid ett återvändande riskerar att utsättas för tortyr eller annan omänsklig eller förnedrande behandling (12 kap. 1 § UtlL). I sådana fall får en migrationsdomstol eller Migrationsöverdomstolen, efter Migrationsverkets ställningstagande i ärendet, bevilja utlänningen ett tidsbegränsat uppehållstillstånd och arbetstillstånd (12 kap. 16 b § och 16 c § första stycket UtlL). Någon uttrycklig möjlighet att inhibera eller på annat sätt skjuta upp verkställigheten av utvisningsbeslutet vid tillfälligt verkställighetshinder, i stället för att bevilja ett tidsbegränsat uppehållstillstånd, finns inte heller i dessa ärenden.

Det behövs en mer ändamålsenlig ordning vid tillfälligt verkställighetshinder

Om en utlänning ska avlägsnas men det finns ett tillfälligt hinder mot att verkställa beslutet, är den beslutande myndigheten i dag alltså hänvisad till att bevilja utlänningen ett tidsbegränsat uppehållstillstånd. Det gäller oavsett om utlänningen ska avlägsnas på grund av att han eller hon utgör ett säkerhetshot, har uteslutits från att anses som skyddsbehövande, vägrats flyktingsstatusförklaring eller har gjort sig skyldig till allvarlig eller upprepad brottslighet.

Att bevilja uppehållstillstånd i dessa fall kan av flera skäl få orimliga eller olämpliga följder. Ett sådant uppehållstillstånd kan t.ex. hindra att utvisningsbeslutet verkställs direkt när verkställighetshindret upphör, vilket följer av att ett avlägsnandebeslut inte får verkställas under den tid som uppehållstillståndet gäller. Det är visserligen möjligt att under vissa förutsättningar återkalla ett beviljat uppehållstillstånd, men det är ett förfarande som tar en viss tid. I normalfallet krävs t.ex. att beslutet får laga kraft, vilket innebär att verkställighet kan ske först efter att en eventuell överklagandeprocess avslutats. Ett beslut om inhibition kan däremot upphävas med omedelbar verkan.

Ett uppehållstillstånd möjliggör även att utlänningen kan resa till andra medlemsstater inom EU, vilket inte är lämpligt särskilt när det gäller de aktuella personkategorierna. Det är viktigt för säkerheten i såväl Sverige som andra EU-länder att en utlänning som ska avlägsnas av t.ex. skäl som är hänförliga till Sveriges säkerhet inte ges möjlighet att resa fritt inom EU. Ett uppehållstillstånd kan vidare ge tillgång till olika välfärdsförmåner och medför även att utlänningen kan beviljas arbetstillstånd, dvs. få rätt att arbeta i Sverige. En utlänning som bedömts utgöra säkerhetsrisk eller utvisats på grund av allvarlig eller upprepad brottslighet bör emellertid inte ha möjlighet att arbeta eftersom det kan bl.a. försvåra en framtida verkställighet och innebära ett ekonomiskt stöd till den säkerhetshotande verksamhet som utlänningen kan bedriva eller vilja gynna.

Sedan 2020 och fram till april 2023 har, enligt Migrationsverket, omkring 340 personer som förekommer i ett säkerhets- eller uteslutandeärende eller som vägrats flyktingstatusförklaring beviljats uppehållstillstånd på grund av tillfälligt verkställighetshinder. Myndigheten efterfrågar i en hemställan till regeringen (Ju2023/00966) lagändringar för att kunna förordna om inhibition i sådana ärenden i stället för att bevilja ett tidsbegränsat uppehållstillstånd. Enligt Migrationsverket bör det även övervägas att införa en motsvarande möjlighet att inhibera en allmän domstols beslut om utvisning på grund av brott. En ordning med möjlighet till inhibition skulle enligt myndigheten skapa förutsättningar för en effektivare hantering av återvändandet vid den tidpunkt då hindret mot verkställighet upphör och bidra till att stärka Sveriges förmåga att reducera säkerhetshot kopplade till individer som befinner sig i landet.

Riksdagen har också beslutat ett tillkännagivande till regeringen om att återkomma med förslag som möjliggör inhibition av utvisningsbeslut eller uppskjuten verkställighet för personer som utvisats på grund av brott när det finns icke bestående verkställighetshinder (bet. 2021/22:SfU28 s. 39, rskr 2021/22:387).

Det finns därför anledning att låta en utredare se över dessa frågor och föreslå en mer ändamålsenlig ordning vid tillfälliga verkställighetshinder. Utredaren bör samtidigt se över vissa angränsande frågor.

En möjlighet att inhibera eller på annat sätt skjuta upp verkställigheten av ett avlägsnandebeslut vid tillfälligt verkställighetshinder

Det som bör övervägas är alltså, i linje med Migrationsverkets hemställan, om det ska införas en möjlighet att besluta om inhibition eller på annat sätt skjuta upp verkställigheten, i stället för att bevilja ett tidsbegränsat uppehållstillstånd enligt 5 kap. 11 § UtL, om ärendet är ett säkerhetsärende enligt 1 kap. 7 § UtL eller om utlänningsen är utesluten från att anses som skyddsbehövande eller har vägrats flyktingstatusförklaring enligt 4 kap. 2 b, 2 c och 3 §§ andra stycket UtL. Det bör vidare övervägas att införa en motsvarande möjlighet att skjuta upp verkställigheten vid ett tillfälligt verkställighetshinder, i stället för att bevilja ett tidsbegränsat uppehållstillstånd enligt 12 kap. 16 b § UtL, för den som av allmän domstol utvisats på grund av brott.

Även i andra situationer kan det finnas ett behov av att kunna besluta om inhibition i stället för att bevilja ett tidsbegränsat uppehållstillstånd enligt 5 kap. 11 § UtL. Det skulle t.ex. kunna handla om situationer där det av något skäl kan uppfattas som orimligt eller olämpligt att bevilja uppehållstillstånd, utan att det är ett säkerhets- eller uteslutandeärende eller rör en person som utvisats på grund av brott. För att lagstiftningen inte ska riskera att låsa rättstillämpningen på oönskade sätt bör utredaren överväga om inhibition eller uppskjuten verkställighet ska få beslutas även i andra situationer än de ovan angivna. Det kan noteras att brister i levnadssättet på sikt kan komma att få större utrymme i svensk utlänningslagstiftning.

Tillämpningsområdet för inhibition kan alltså komma att omfatta ärenden av skiftande karaktär, där omständigheterna i de enskilda fallen kan skilja sig åt avsevärt. En utgångspunkt för utredaren bör vara att inhibitionsfrågan ska kunna bedömas på ett nyanserat sätt, och att det ska finnas en proportion mellan intresset av att inhibera ett avlägsnandebeslut – i stället för att bevilja ett uppehållstillstånd – och rättsverkningarna för den enskilde. Utredaren bör inom ramen för övervägandena noggrant analysera och belysa vilka omständigheter som bör ligga till grund för ett beslut om inhibition och hur valet mellan beslutsalternativen inhibition och tidsbegränsat uppehållstillstånd bör ske.

Ett tidsbegränsat uppehållstillstånd på grund av tillfälligt verkställighetshinder beviljas vanligtvis med en relativt kort tillståndstid medan ett beslut om inhibition som regel gäller tills vidare. Om inhibition införs som ett

alternativ till tidsbegränsat uppehållstillstånd finns det bl.a. av den anledningen ett behov av att även se över vissa processuella frågor. Utredaren behöver t.ex. överväga om det finns ett behov av bestämmelser om omprövning, upphävande och överklagande av inhibitionsbeslut, jfr 2 kap. 15 och 16 §§ och 7 kap. 2 § lagen (2022:700) om särskild kontroll av vissa utlänningar. Det kan även finnas skäl att överväga om ett ärende om inhibition ska kunna utgöra ett säkerhetsärende enligt 1 kap. 7 § UtIL. Det skulle bl.a. innebära att Säkerhetspolisen kan få ställning som part vid en överklagandeprocess. Utredaren bör även se över kravet på passinnehav i förhållande till en utlänning som vistas i Sverige under tiden som hans eller hennes avlägsnandebeslut är inhiberat (jfr 2 kap. 1 § UtIL).

Utredaren ska därför

- analysera och föreslå en ordning som ger möjlighet att inhibera eller på annat sätt skjuta upp verkställigheten av ett avlägsnandebeslut, i stället för att bevilja ett uppehållstillstånd enligt 5 kap. 11 § UtIL, om ärendet är ett säkerhetsärende enligt utlänningslagen, om utlänningen är utesluten från att anses som skyddsbehövande eller har vägrats flyktingstatusförklaring, eller om det i övrigt finns skäl för det,
- analysera och föreslå en ordning som ger möjlighet att inhibera eller på annat sätt skjuta upp verkställigheten av en allmän domstols beslut om utvisning på grund av brott, i stället för att bevilja ett uppehållstillstånd enligt 12 kap. 16 b § UtIL, om det föreligger ett tillfälligt verkställighets hinder, och
- lämna nödvändiga författningsförslag.

Undantag från kravet på arbetstillstånd

En utlänning som ska arbeta i Sverige ska som regel ha ett arbetstillstånd. En utlänning som har ansökt om uppehållstillstånd i Sverige som skyddsbehövande är dock som huvudregel undantagen från kravet på att ha arbetstillstånd. Undantaget gäller fram till dess att utlänningen lämnar landet eller ett beslut om att bevilja honom eller henne uppehållstillstånd har fått laga kraft, se 5 kap. 4 § utlänningsförordningen (2006:97).

Om en möjlighet till inhibition införs skulle en konsekvens av nuvarande ordning för arbetstillstånd kunna bli att en utlänning, vars avlägsnandebeslut inhiberats, kan fortsätta att arbeta utan krav på arbetstillstånd till dess att han eller hon lämnar landet. De personer som kan komma att beröras av in-

inhibitionsbeslut i de fall som nu är aktuella bör dock, som anges ovan, inte kunna stärka sin etablering i Sverige genom att arbeta. Utredaren bör därför överväga om kravet på arbetstillstånd bör upprätthållas för de utlänningar vars avlägsnandebeslut inhiberats på grund av tillfälligt verkställighetshinder.

Utredaren ska därför

- analysera om och, oavsett ställningstagande i sak, föreslå ändringar som innebär att undantaget från kravet på arbetstillstånd enligt 5 kap. 4 § utlänningsförordningen inte ska gälla om ett lagakraftvunnet avlägsnandebeslut har inhiberats i ovan angivna fall, och
- lämna nödvändiga författningsförslag.

Rätt till förmåner under tiden ett beslut om inhibition gäller

Den grupp av personer som kan komma att få ett inhibitionsbeslut kan bestå av asylsökande och av personer som vistats i Sverige med uppehållstillstånd. Gruppen kan även omfatta personer som t.ex. vistats i Sverige olovligen eller som fått avslag på en ansökan om uppehållstillstånd på någon annan grund än som skyddsbehövande.

Enligt nuvarande ordning har asylsökande som huvudregel rätt till bistånd enligt lagen (1994:137) om mottagande av asylsökande m.fl., förkortad LMA, fram till det att hans eller hennes frist för frivillig avresa löpt ut eller avlägsnandebeslutet har fått laga kraft. Om ett lagakraftvunnet avlägsnandebeslut inhiberas har emellertid asylsökande enligt 11 a § LMA under vissa förutsättningar rätt att få återinträda i rätten till bistånd och kan därigenom ha rätt till bistånd fram till en vecka efter att avlägsnandebeslutet på nytt blir verkställbart eller tills han eller hon lämnar landet eller beviljas uppehållstillstånd. Det innebär att vissa utlänningar, som kan komma att omfattas av en reglering om inhibition, kommer att ha rätt till bistånd enligt LMA.

Vidare kan vissa av de aktuella utlänningarna vara folkbokförda i Sverige vid tidpunkten för beslutet om avlägsnande. Ett utvisningsbeslut innebär inte att utlänningen med automatik avregistreras från folkbokföringen. Om utlänningen har ett utvisningsbeslut som är inhiberat kan han eller hon alltså fortsatt vara folkbokförd, jfr 20 § folkbokföringslagen (1991:481). Det kan i sin tur innebära att utlänningen anses bosatt här i landet och därmed har rätt till bl.a. full hälso- och sjukvård samt tandvård, se 8 kap. 1 § hälso- och sjukvårdslagen (2017:30) och 5 § tandvårdslagen (1985:125). Den som anses

vara bosatt i Sverige enligt socialförsäkringsbalken är dessutom försäkrad för bosättningsbaserade förmåner.

Det är inte rimligt att personer som ska avlägsnas från Sverige för att de t.ex. utgör ett säkerhetshot eller för att de begått allvarlig eller upprepad brottslighet – men som tillfälligt blir kvar i landet på grund av att det finns hinder mot verkställighet – har rätt till samma ekonomiska förmåner som andra personer som arbetar och bor i Sverige. I förlängningen kan det innebära att medel ur den svenska välfärden används för att finansiera säkerhetshotande verksamhet. Det behöver samtidigt beaktas, som Migrationsverket pekar på i sin hemställan, att det kan vara nödvändigt med någon form av reglerad ersättning för försörjning och boende för den aktuella gruppen för att t.ex. återvändandearbetet ska kunna bedrivas så effektivt som möjligt.

Utredaren bör analysera i vilken utsträckning bistånd för försörjning och i form av boende bör kunna beviljas den aktuella gruppen under tiden som avlägsnandebeslutet är inhiberat och föreslå en lämplig ordning för detta. Inriktningen bör vara att bistånd inte ska beviljas i vidare utsträckning än vad som behövs för att tillgodose grundläggande behov avseende t.ex. levnadsstandard, för att återvändandearbetet ska kunna bedrivas på ett ändamålsenligt sätt och för att Sverige ska leva upp till sina förpliktelser enligt EU-rätten och andra internationella åtaganden.

Utredaren bör även analysera i vilken omfattning hälso- och sjukvård samt tandvård ska erbjudas den aktuella gruppen. Med hänsyn till att det rör sig om personer som t.ex. utgör ett säkerhetshot eller har utvisats på grund av brott, och som ska lämna Sverige så snart det tillfälliga verkställighetshindret upphör, bör utgångspunkten för utredaren vara att gruppen inte ska åtnjuta heltäckande hälso- och sjukvård samt tandvård. Internationell rätt på området ska beaktas.

Utredaren ska därför

- analysera och ta ställning till i vilken utsträckning en utlänning ska ha rätt till ekonomiska och andra förmåner, däribland boende, under tiden som hans eller hennes avlägsnandebeslut är inhiberat eller verkställigheten skjutits upp på annat sätt,
- analysera och ta ställning till i vilken omfattning hälso- och sjukvård samt tandvård ska erbjudas den aktuella gruppen, och
- lämna nödvändiga författningsförslag.

Tvångs- och kontrollåtgärder under tiden ett beslut om inhibition gäller

Anmälningsskyldighet

Medlemsstater får enligt återvändandedirektivet¹ vidta tvångs- och kontrollåtgärder som syftar till att förhindra att en tredjelandsmedborgare avviker under tiden verkställigheten av ett avlägsnandebeslut har skjutits upp (artikel 9.3 jämfört med artikel 7.3). Tredjelandsmedborgaren får bl.a. åläggas en skyldighet att regelbundet anmäla sig hos myndigheterna (här kallat anmälningsskyldighet) och att stanna på en viss plats.

För den kategori av personer som regleringen om inhibition är tänkt att träffa kan det finnas behov av ytterligare åtgärder i syfte att minska risken för avvikande och att underlätta arbetet med återvändande. Anmälningsskyldighet skulle kunna utgöra en sådan effektiv åtgärd. Som jämförelse kan nämnas att anmälningsskyldighet i dag fungerar som ett viktigt instrument för att kontrollera en utlänning enligt lagen om särskild kontroll av vissa utlänningar (prop. 2021/22:131 s. 144). Att förena anmälningsskyldigheten med en möjlighet att förbjuda en utlänning att lämna ett visst område skulle också kunna bidra till att ytterligare motverka att personer avviker (jfr 5 kap. 2 § lagen om särskild kontroll av vissa utlänningar). Frågan om anmälningsskyldighet, och möjligheten att förena den med förbud att lämna ett visst område, bör därför övervägas av utredaren.

Den frihetsinskränkning som ett beslut om anmälningsskyldighet innebär kan utgöra en ingripande åtgärd för den enskilde. Behovet av att kunna ålägga den enskilde en anmälningsskyldighet under tiden avlägsnandebeslutet är inhiberat behöver därför analyseras av utredaren. Det behov som konstateras behöver också vägas mot de fri- och rättighetsaspekter som användningen av anmälningsskyldighet kan föra med sig samt den nytta som åtgärden kan förväntas ge. För att ett förslag om anmälningsskyldighet ska få åsyftad effekt kan skyldigheten därtill behöva förenas med någon form av sanktion gentemot den som åsidosätter sin skyldighet, t.ex. en nedsättning av

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/115/EG av den 16 december 2008 om gemensamma normer och förfaranden för återvändande av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna.

det ekonomiska biståndet, en administrativ sanktion i form av en avgift eller en straffrättslig sanktion. Även den frågan behöver övervägas av utredaren.

Om en möjlighet till anmälningsskyldighet föreslås behöver även processuella frågor knutna till en sådan skyldighet övervägas. Utredaren bör t.ex. överväga om det finns ett behov av bestämmelser om omprövning, ändring, upphävande och överklagande av ett beslut om anmälningsskyldighet (jfr 5 kap. 19 § och 7 kap. 2 § lagen om särskild kontroll av vissa utlänningar). Andra frågor som behöver övervägas handlar om till vilken myndighet den enskilde ska anmäla sig och med vilka tidsintervall.

Utredaren ska därför

- analysera och ta ställning till om det bör införas en möjlighet att ålägga en utlänning en anmälningsskyldighet, och vid behov förena den med ett förbud att lämna ett visst område, under den tid som han eller hon har ett avlägsnandebeslut som är iniberat och, i sådant fall, hur en sådan ordning skulle kunna utformas på ett effektivt och ändamålsenligt sätt, och
- lämna nödvändiga författningsförslag.

Närliggande frågor om uppsikt och elektronisk övervakning, vilka syftar till att utöka kontrollmöjligheterna av bl.a. personer som ska avlägsnas, övervägs för närvarande av 2023 års förvarsutredning (Ju 2023:15). Utredaren bör hålla sig informerad om, och vid behov beakta, det arbete som bedrivs i den utredningen.

Omhändertagande av pass och andra identitetshandlingar

En viktig kontrollåtgärd för att minska riskerna för avvikande och säkerställa att ett avlägsnandebeslut kan verkställas är möjligheten för myndigheterna att omhänderta utlänningens pass eller andra identitetshandlingar. Polismyndigheten och Migrationsverket får redan i dag ta hand om sådana handlingar i vissa situationer (se t.ex. 9 kap. 4 och 5 §§ UtL). Migrationsverket framför i sin hemställan att bestämmelserna om omhändertagande av pass och andra identitetshandlingar bör kompletteras med en möjlighet att omhänderta sådana handlingar under tiden ett beslut om inhibition gäller.

Utredaren ska därför

- analysera och ta ställning till om pass eller andra identitetshandlingar ska kunna omhändertas under tiden ett beslut om inhibition gäller, och

- lämna nödvändiga författningsförslag.

Konsekvensbeskrivningar, kontakter och redovisning av uppdraget

Utredaren ska analysera vilka konsekvenser de förslag som lämnas får för enskildas grundläggande fri- och rättigheter samt säkerställa att de förslag som lämnas är förenliga med EU-rätten och Sveriges internationella åtaganden om mänskliga rättigheter inklusive barnkonventionen. Utredaren ska särskilt analysera hur förslagen, i ljuset av EU-domstolens dom AA, C-663/21, EU:C:2023:540, förhåller sig till återvändandedirektivet. Utredaren ska genomgående ha ett barnrättsperspektiv i den analys som görs samt beakta och beskriva konsekvenserna av föreslagna åtgärder för barn och unga. Vidare ska utredaren analysera förslagen ur ett jämställdhetsperspektiv och beakta konsekvenserna för den enskildes integritet.

Utredaren ska vidare analysera och redovisa kostnadsmässiga konsekvenser av de förslag som lämnas. Om förslagen förväntas leda till kostnadsökningar för det allmänna ska utredaren lämna förslag om hur dessa ska finansieras.

Utredaren ska föra en dialog med och hämta in synpunkter och upplysningar från relevanta myndigheter, däribland Migrationsverket, Polismyndigheten och Säkerhetspolisen, samt andra aktörer som berörs av frågorna. Utredaren ska också hålla sig informerad om relevant arbete inom Regeringskansliet och utredningsväsendet, och bör särskilt uppmärksamma Utredningen om ett ordnat initialt mottagande av asylsökande (Ju 2021:12).

Utredaren har möjlighet att ta upp och lämna författningsförslag i frågor som har samband med de frågeställningar som ska utredas under förutsättning att uppdraget kan redovisas i tid.

Uppdraget ska redovisas senast den 30 september 2024.